

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové, v právní věci žalobce **V.B.**, zastoupeného Doc. JUDr. et Mgr. Janem Brázdou, Ph.D., advokátem se sídlem Plzeň, Malá 6, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.2.2014, č.j. RR/999/14,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24.2.2014, č.j. RR/999/14 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Blovice (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 26.11.2013, č.j. MUBlov 135/11/13/ST/Smi (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo pod výrokem I. rozhodnuto o umístění stavby „*St. úpravy a přístavba stávající hospodářské budovy spojené se změnou užívání na zařízení pro cestovní ruch – Hradištská Lhotka, na pozemku st.p. 9/1a st.p. 10 v Katastrálním území Hradištská Lhotka*“. Pod výrokem II. byly stanoveny podmínky pro umístění stavby a rozhodnuto o námitkách účastníků řízení. Pod výrokem III. bylo vydáno stavební povolení na

tuto stavbu. Pod výrokem IV. byly stanoveny podmínky pro provedení stavby a bylo rozhodnuto o námitkách účastníků.

II. Žaloba.

Žalobce žalobu odůvodnil tím, že ve svém odvolání žalobce prostřednictvím svého právního zástupce uvedl, že rozhodnutí prvoinstančního orgánu je značně nepřehledné, neodpovídá § 68 zákona č. 500/2004 Sb., a tudíž je nepřezkoumatelné. Správní orgán vsunul do výrokové části rozhodnutí o námitkách, aniž toto číselně označil, a tudíž není zřejmé, zda se jedná o samostatné rozhodnutí vsunuté do rozhodnutí o umístění stavby, nebo zda se jedná o další výrok, který ale není číselně označen. Žalobce uváděl, že meritorní rozhodnutí je důležité, a proto správní řád přímo stanoví formální náležitosti tohoto rozhodnutí. Porušení těchto formálních náležitostí zakládá porušení zákona, a tudíž presumovanou nezákonnost. Právní zástupce žalobce má za to, že rozhodnutí tak, jak je uvedeno, je nepřehledné a nepřezkoumatelné. Dále žalobce namítal, že správní orgán se nevypořádal s námitkami, že nejsou zajištěny podmínky užívání stavby a dále že v lokalitě předmětné stavby nejsou podmínky pro podnikání v rámci cestovního ruchu. Rovněž žalobce konstatoval, že je možno pochybovat o stanovisku správního orgánu, kdy uvádí, že likvidace odpadních vod je řešena nepropustnou jímkou na vyvážení. Žalobce upozorňoval, že situace na místě je jiná, což by měl správní orgán v místě vědět. Rovněž upozornil, že v místě není vodovod ani kanalizace, a že bude velice problematické umístit předmětný objekt do uvedené lokality. V dalším žalobce uváděl, že správní orgán by si měl vyřešit prejudiciální otázku, zda je ve veřejném zájmu, aby se v prostoru teritoria Hradištské Lhotky představoval soukromý objekt na objekt pro podnikatelskou činnost cestovního ruchu a zda jsou v uvedeném místě pro tento záměr podmínky. Upozorňoval zde na to, že předmětný objekt sousedí zdí s objektem kravína, který zde je již mnoho let a který samozřejmě nevytváří dobré podmínky pro cestovní ruch. Do budoucna mohou vzniknout problémy s hlukem pocházejícím od hovězího dobytka apod. Tyto skutečnosti v rámci vesnice nejsou problematické, ale v případě podnikatelského objektu cestovního ruchu se jako problematické do budoucna mohou projevit. Proto bude nutné zkoumat, zda všechny tyto skutečnosti jsou v souladu s veřejným zájmem a zda městský úřad bude v budoucnu schopen takovéto situace řešit. Žalovaný přezkoumal podle § 89 odst. 2 správního řádu prvoinstanční rozhodnutí a rozhodl podle ustanovení § 90 odst. 5, že odvolání žalobce se zamítá a prvoinstanční rozhodnutí se potvrzuje. Ve svém odůvodnění žalovaný uvádí, že přezkoumáním napadeného rozhodnutí a zasláního spisu v dané věci dospěl stavební úřad k závěru, že stavební úřad dodržel postup správního řízení a vydal správné rozhodnutí. Neztotožňuje se s názorem žalobce, že vydané rozhodnutí je nepřehledné a neodpovídá ustanovení § 68 správního řádu a je tedy nepřezkoumatelné. Dále uvádí, že v § 192 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) je upraven vztah stavebního zákona ke správnímu řádu a stanovuje, že na postupy a řízení se použijí ustanovení správního řádu, pokud tento zákon nestanoví jinak. To znamená, že pokud jsou ve stavebním zákoně stanoveny odlišné postupy řízení a obsah a forma správního rozhodnutí, mají tyto postupy přednost před správním řádem, kde jsou obecně v ustanovení § 68 odst. 2 uvedeny náležitosti rozhodnutí, a v řízení bude postupováno podle příslušných ustanovení stavebního zákona. Pro územní řízení jsou náležitosti územního rozhodnutí stanoveny v § 92 odst. 1 stavebního zákona. Zde se odvolací orgán mylí, neboť v § 92 je sice

uvedeno územní rozhodnutí, ale je zde stanoveno, co se územním rozhodnutím myslí, dále zda je záměr žadatele v souladu s požadavky stavebního zákona, komu se územní rozhodnutí doručuje a že stavební úřad doručí žadateli stejnopis písemného vyhotovení opatřený doložkou právní moci. V odst. 5 § 92 je uvedeno, že obsahové náležitosti jednotlivých druhů územních rozhodnutí stanoví prováděcí právní předpis. Zmocňovací ustanovení uvedené v § 193 konstatuje, že ministerstvo (Ministerstvo pro místní rozvoj) vydá vyhlášky k provedení mimo jiné i § 92 odst. 5 stavebního zákona. Dle konstantní judikatury a odborné literatury bylo dosud ministerstvem vydáno 6 prováděcích předpisů: vyhláška č. 498/2006 Sb. o autorizovaných inspektorech, vyhláška č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, vyhláška č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti, vyhláška č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, vyhláška č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení veřejnoprávní smlouvy a územního opatření a vyhláška č. 526/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona ve věcech stavebního řádu. Žádná z těchto vyhlášek neupravuje obsah a formu rozhodnutí, a tudíž je nutno vycházet z § 192 odst. 1 stavebního zákona, tedy že na postupy a řízení se použijí ustanovení správního řádu, pokud tento zákon nestanoví jinak. Zákon stanovuje pouze, co se územním rozhodnutím schvaluje a další skutečnosti týkající se pouze a právě územního rozhodnutí. Nikde nejsou uvedeny náležitosti rozhodnutí, tedy co je obsahem výroku, odůvodnění i poučení. Pokud není *lex specialis*, je nutno využít *lex universalis*, tedy správní řád a konkrétně § 68, který hovoří o náležitostech rozhodnutí. Žalobce dále konstatoval, že právní zástupce žalobce si dovoluje upozornit, že např. zákon č. 361/2003 Sb. o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů ve svém ustanovení § 181 uvádí, že rozhodnutí obsahuje výrok odůvodnění a poučení o odvolání a v následujících odstavcích konkrétně uvádí obsah výroku odůvodnění i poučení. Zde je možno říci, že při řízení ve věcech služebního poměru se uplatní speciální zákon, ale nelze již toto uvést v případě, kdy speciálním zákonem má být stavební zákon. Ze samotného výroku prvoinstančního rozhodnutí je možno vysledovat nepřehlednost, neboť správní orgán uvádí výrok I., výrok II., následuje nejasný odstavec nazvaný „*vydává rozhodnutí o námitkách účastníků řízení*“ a pokračuje výrokem č. III. Právní zástupce je toho názoru, že by odvolací orgán měl dbát na čistotu práva a vést podřízené orgány k tomu, aby dodržovaly zásadu legality uvedenou v § 2 správního řádu a neměl by porušení této zásady přecházet. Vypořádání se s námitkami, případně návrhy účastníků řízení, patří do odůvodnění, nikoliv do výroku rozhodnutí tak, jak uvádí § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgán pokud chtěl rozhodnutím odmítnout návrhy účastníků řízení, měl toto učinit v samostatném rozhodnutí tak, aby bylo zřejmé, o co jde a nikoliv způsobem, jak to učinil. V případném odvolání tak není zřejmé, jakou výrokovou část poté účastník řízení napadá tak, jak mu ukládá § 82 odst. 1 správního řádu. Uvedené rozhodnutí o námitkách nelze považovat ani za vedlejší ustanovení, neboť vedlejší ustanovení zpravidla určitým způsobem doplňují či jinak modifikují vlastní obsah výroku, a to např. tím, že stanoví podmínky pro výkon uvedeného oprávnění či pro splnění uložené povinnosti. O to se nejedná v daném případě. Odvolací orgán se zaměřil pouze na stavební zákon a již pominul náležitosti rozhodnutí, které jsou uvedeny v § 68 správního řádu. Právní zástupce žalobce si dovoluje upozornit, že se jedná o kogentní normu, jejíž nerespektování zakládá nezákonnost. Žalobce dále uvedl, že právní zástupce žalobce nesouhlasí ani se stanoviskem odvolacího orgánu, kdy odmítá tvrzení odvolatele, že nejsou zajištěny podmínky užívání stavby a má za to, že prvoinstanční orgán řádně nepřezkoumal podmínky užívání předmětné stavby a rozhodoval bez dostatečných informací a seznámení se

s místem stavby. Jedná se o vesnici, kde není obecní vodovod ani kanalizace, předmětná stavba je nalepena na stavbě sousední, kde již několik desetiletí je zemědělská farma a chov dojnic. Pokud do tohoto prostoru je vystavěn penzion, který má sloužit k podnikání v cestovním ruchu, tedy s největší pravděpodobností se zajišťováním zájezdu, rekreačních pobytů apod., je zde připraveno na další problémy, které zákonitě mohou vznikat, a tedy zvýšený ruch v prostoru, na který mohou zemědělská zvířata reagovat hlasitými projevy, které mohou být příčinou stížností majitele penzionu. Rovněž žalobce trvá na tom, že nejsou zajištěny dopravní podmínky, dostatečná pozemní komunikace, rovněž není vyřešeno parkování vozidel hostů ubytovaných v penzionu, protože, jak se mohl sám prvoinstanční orgán přesvědčit, prostory ve dvoře tak, jak uvádí pan M., jsou zcela nevyhovující apod. Vzhledem k tomu žalobce žádal prvoinstanční orgán, aby přezkoumal, zda je ve veřejném zájmu, aby byl v prostorách shora uvedených zřízen penzion pro cca deset lidí. Žalovaný namítá, že nelze předjímat, že klienti budou parkovat na veřejném prostranství, ale tato skutečnost je více jak zřejmá, neboť nikde jinde možnost parkování není. Žalovaný se vypořádal s tvrzením žalobce tak, že bez jakýchkoliv dalších podkladů či stanovisek tato tvrzení odmítl.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že v územním rozhodnutí rozhodne o námitkách účastníků řízení, pak je naprosto logické, že ani v jiné než výrokové části toto rozhodnutí být nemůže, protože právě výrok je pro účastníky řízení závazný a jen na základě toho, co je uvedeno ve výroku rozhodnutí, mohou někomu vzniknout práva a povinnosti, tedy jinými slovy pouze ve výroku rozhodnutí může být uvedeno „že se o něčem rozhoduje“. V odůvodnění jsou pak uvedeny důvody výroku rozhodnutí, tedy i to, proč správní orgán některé námitky zamítnul a jiným vyhověl. Žalovaný považuje výrok rozhodnutí stavebního úřadu za naprosto správný a srozumitelný, je z něho zcela zřejmé, jaká otázka a jakým způsobem je řešena. Žalovaný dále uvedl, že v místě stavby se konala v průběhu řízení dvě ústní jednání (11.9.2012, 17.5.2013), a tvrzení žalobce, že se prvoinstanční orgán neseznámil s místem stavby, je nepravdivé. Žalovaný dále konstatoval, že jak žalobce sám uvádí, chov dojnic a zemědělská farma fungují v sousední stavbě již několik desetiletí, je tedy spíše na žadateli, aby se zamyslel, zda je v tomto prostředí vhodné budovat zařízení pro cestovní ruch. Vzhledem k tomu, že žadatel požádal stavební úřad o příslušná povolení a rozhodl se provést nemalou investici, je více než zřejmé, že žadatel je se současnou situací srozuměn, tedy i se všemi následky, která tato přináší. Stavební úřad ani žalovaný zde nejsou od toho, aby hodnotili něčí podnikatelský záměr, případně ho stavebníkovi rozmlouvali. Žalobce dále trvá na tom, že nejsou zajištěny dopravní podmínky, dostatečná pozemní komunikace a parkování vozidel hostů. Žalovaný k tomu uvádí, že všechny tyto otázky jsou řešeny v dokumentaci a žalobce již dopředu předpokládá její nedodržení. Žádný správní orgán nemůže předem předpokládat, že jím vydané rozhodnutí nebude dodržováno. Případné porušení rozhodnutí správního orgánu nevypovídá nic o správnosti nebo zákonnosti vydaného rozhodnutí, případné porušení rozhodnutí správního orgánu se řeší sankčními postihy, nikoliv tím, že správní orgány by snad z preventivních důvodů měly žádost zamítnout. Žalovaný uzavřel, že se všemi námitkami, které žalobce podal v souladu s § 89 a §

114 stavebního zákona, se řádně vypořádal. Žalobce s tímto nesouhlasí, ale jinak nic konkrétního neuvádí, a tak se žalovaný nemá blíže k čemu vyjádřit.

IV.

Replika žalobce.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že s tímto vyjádřením nesouhlasí, neboť je z něj zřejmé, že žalovaný nepochopil meritum věci a uvádí stejné skutečnosti, které uváděl ve svém rozhodnutí, jež je touto žalobou napadáno. Právní zástupce žalobce si dovoluje upozornit na rozdíl mezi hmotným a procesním právem, neboť žalovaný neustále konstatuje hmotnou normu, tedy stavební zákon. Žalobce ve své žalobě konstatuje, že prvoinstančním rozhodnutím byla porušena procesní norma, a to správní řád, neboť tento v § 68 konstatuje náležitosti rozhodnutí. Právní zástupce žalobce již v žalobě uváděl, že stavební zákon jako hmotná norma konstatuje, že je vydáno rozhodnutí, ale nikde ve svých ustanoveních neuvádí, jaké náležitosti rozhodnutí má mít. Tudíž je nutno striktně vycházet z § 192 odst. 1 stavebního zákona, tedy že na postupy a řízení se použijí ustanovení správního řádu, pokud tento zákon nestanoví jinak. S tímto se žalovaný v žádném případě nevypořádal, přestože ve svém vyjádření toto uvádí a odkazuje na § 92 odst. 1 v návaznosti na § 192 stavebního zákona. Pokud by žalovaný vycházel z ustanovení § 192 odst. 1, došel by ke stejnému názoru jako žalobce. Žalobce dále uvedl, že trvá na tom, že prvoinstanční rozhodnutí odporuje zákonné úpravě, která je uvedena v § 68 správního řádu. S tímto se žalovaný jakožto odvolací orgán nijak nevypořádal a striktně, bez jakékoliv argumentace, toto odmítá. Vzhledem k tomu není možno přijmout jakékoliv stanovisko k vyjádření žalovaného. Pokud jde o to, že žalovaný nemůže hodnotit něčí podnikatelský záměr, případně ho stavebníkovi rozmlouvat, tak toto po něm žalobce ani nežádal. Žalobce pouze upozorňoval na to, že nejsou zajištěny podmínky užívání stavby a i v současné době má za to, že orgán I. stupně rozhodoval bez dostatečných informací a seznámení se s místem stavby. Jak již bylo uvedeno, v dané lokalitě není ani čistička odpadních vod, ani řádná kanalizace a došlo k tomu, že je zde bez ohledu na toto povolen objekt pro podnikání, který ještě více zatíží nejenom životní prostředí, ale i dopravní infrastrukturu. Žalobce musí odmítnout stanovisko žalovaného, že všechny tyto otázky jsou řešeny v projektové dokumentaci a že žalobce již dopředu předpokládá, že nebudou dodrženy. Žalobce neprognózuje, že by tyto podmínky nebyly v budoucnu dodržovány, neboť nejsou dodržovány již nyní. Pokud by žalovaný udělal řádnou obhlídku místa, zjistil by, že dopravní prostředky, které dle projektové dokumentace mají být na pozemku stavebníka, jsou samozřejmě na veřejném prostranství, které v některých dnech, kdy zde stavebník pořádá jakési setkání, je zcela zaplněno. Žalobce považoval za nutné na toto žalovaného upozornit, protože je toho názoru, že žalovaný nemůže rozhodovat bez dostatečných podkladů - tzv. „od stolu“, ale měl by se přesvědčit, zvláště když je na to upozorňován, jaká je situace ve skutečnosti, jednáním žalovaného, který vychází pouze z písemných podkladů, bez znalosti skutečné reality, jsou zakládány problémy do budoucna a zde si žalobce již dovoluje prognózovat, že tyto problémy, které by dozajista nastaly, by řešeny nebyly, jako nejsou řešeny jakékoliv námitky žalobce v současné době. Orgány místní samosprávy odmítají řešit upozornění a stížnosti a občané musí zatěžovat svými oprávněnými požadavky soud a vynakládat nemalé finanční prostředky na právní zastoupení. Právě tomu se chtěl žalobce vyhnout, a proto na tyto skutečnosti upozorňoval již při odvolání žalovaného, ale tento je nebral na zřetel, a proto byl žalobce nucen podat žalobu.

V.

Posouzení věci soudem.

Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

Předně je nezbytné uvést, že podle ustanovení § 92 odst. 1 věta druhá stavebního zákona v rozhodnutí stavební úřad rozhodne o námitkách účastníků řízení, v odůvodnění vyhodnotí připomínky veřejnosti a stanoví dobu platnosti rozhodnutí, má-li být delší, než stanoví tento zákon. Podle § 115 odst. 1 věta první stavebního zákona ve stavebním povolení stavební úřad stanoví podmínky pro provedení stavby, a pokud je to třeba, i pro její užívání, a rozhodne o námitkách účastníků řízení.

Z právě citovaných ustanovení stavebního zákona vyplývá, že jak v územním rozhodnutí, tak stavebním povolení, je správní orgán povinen rozhodnout o námitkách účastníků řízení.

Rozhodl-li tedy prvoinstanční orgán v rámci jednotlivých jeho výroků také o námitkách účastníků řízení, postupoval zcela v souladu se zákonem, nikoli v rozporu s ním. Tento zákonný postup prvoinstančního orgánu tudíž nemůže být důvodem žalobcem v této souvislosti namítaných procesních pochybení.

Skutečnost, že výrok o námitkách účastníků řízení byl tradiční součástí rozhodnutí vydávaných podle stavebního zákona i v minulosti, dokládá například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.2.2004, čj. 5 A 137/2000-37 (dostupný na www.nssoud.cz a publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v č. 9/2005 pod č. 640), který vykládal obdobnou právní úpravu. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „výrok o námitkách účastníků stavebního řízení [§ 66 zákona č. 50/1976 Sb., stavebního zákona, a § 19 písm. c) vyhlášky č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona] není rozhodnutím o hmotném právu; nemá tedy samostatný význam, ale je obsahově závislý na výroku ve věci samé. Jednotlivými námitkami se správní orgán zabývá v odůvodnění svého rozhodnutí. Nevypovídá-li se s nimi dostatečně, jedná se o vadu rozhodnutí, která sama o sobě nezakládá nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, neboť ta může být způsobena pouze nesrozumitelností výroku ve věci samé nebo nedostatkem skutkových důvodů pro toto rozhodnutí“.

B.

Podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona jsou účastníky územního řízení osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Osoba, která je účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. a), b) a d), může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým je její právo přímo dotčeno (§ 89 odst. 4 věta druhá stavebního zákona).

Účelem úcastenství podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona je umožnit osobě, jejíž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno, seznámit se s navrhovanou stavbou a jejím navrženým umístěním v území tak, aby mohla, v případě hrozícího přímého dotčení svých věcných práv, zabránit vydání územního rozhodnutí a tím odvrátit negativní přímé dopady umístění stavby do svých práv. Za tím účelem musí být účastníku řízení poskytnuta reálná možnost vznášet v územním řízení námitky. Jak však vyplývá z ustanovení § 89 odst. 4 věta druhá stavebního zákona, nemůže účastník řízení důvodně vznášet jakékoli námitky, nýbrž pouze námitky, které jsou způsobilé osvědčit přímé dotčení jeho věcných práv.

Pokud se účastníku řízení v průběhu územního řízení nepodaří prokázat, že územním rozhodnutím dojde k přímému dotčení jeho práv, nemůže vydání územního rozhodnutí zabránit.

Podle § 92 odst. 2 stavebního zákona totiž dojde k zamítnutí žádosti o vydání územního rozhodnutí pouze tehdy, pokud záměr žadatele není v souladu s požadavky uvedenými v § 90 nebo jestliže by umístěním a realizací záměru mohly být ohroženy zájmy chráněné tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy. Ochrana právům účastníka řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona je zajištěna ustanovením § 90 písm. e) téhož zákona, na základě kterého je stavební úřad v územním řízení povinen posuzovat, zda je záměr žadatele v souladu s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.

Prokáže-li tak účastník řízení, že umístěním stavby dojde k přímému dotčení jeho věcných práv, které není povinen z hlediska soukromoprávního či veřejnoprávního trpět, nemůže být územní rozhodnutí vydáno, neboť záměr není v souladu s jedním z požadavků uvedených v § 90 stavebního zákona.

Odkazem na shora uvedené je pak nezbytné dospět k závěru, že účastník řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona může být úspěšný se svým odvoláním proti územnímu rozhodnutí, byl-li mu ve správním řízení poskytnut dostatečný prostor k ochraně jeho práv, toliko tehdy, pokud prokáže, že územním rozhodnutím bude jeho věcné právo přímo dotčeno. Obdobné platí i pro řízení o žalobě směřující proti rozhodnutí o odvolání proti územnímu rozhodnutí.

To samé platí také pro stavební řízení.

Podle § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona je účastníkem stavebního řízení vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo

navrhovanou stavbou přímo dotčeno. Účastník řízení může uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě (§ 114 odst. 1 stavebního zákona). O námitce, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad rozhodne na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. Nedošlo-li k dohodě o námitce občanskoprávní povahy, stavební úřad si o ní učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případech námitek týkajících se existence práva nebo rozsahu vlastnických práv (§ 114 odst. 3 stavebního zákona).

Ze žalobcových tvrzení není vůbec zřejmé, jakým konkrétním způsobem bude umístěním stavby či stavbou dotčen na svém vlastnickém právu, tudíž toto absentující tvrzení nemohl ani prokázat. Neprokázal-li žalobce, že umístěním stavby či stavbou dojde k přímému dotčení jeho věcných práv, které není povinen z hlediska soukromoprávního či veřejnoprávního trpět, nemohla být žaloba shledána důvodnou. Žaloba není jakýmsi veřejným oprávným prostředkem k ochraně absolutní „čistoty“ správního řízení, nýbrž prostředkem k ochraně konkrétních práv konkrétního účastníka správního řízení. K úspěšnosti žaloby nestačí tvrdit, že došlo k té či oné nezákonnosti, nýbrž je nezbytné i tvrdit, jak konkrétně je tato nezákonnost způsobila zapříčinit přímé dotčení práv žalobce.

Žalobce tvrdil, že *„se jedná o vesnici, kde není obecní vodovod ani kanalizace, předmětná stavba je nalepena na stavbě sousední, kde již několik desetiletí je zemědělská farma a chov dojníc. Pokud do tohoto prostoru je vystavěn penzion, který má sloužit k podnikání v cestovním ruchu, tedy s největší pravděpodobností se zajišťováním zájezdu, rekreačních pobytů apod., je zde připraveno na další problémy, které zákonitě mohou vznikat, a tedy zvýšený ruch v prostoru, na který mohou zemědělská zvířata reagovat hlasitými projevy, které mohou být příčinou stížností majitele penzionu. Rovněž žalobce trvá na tom, že nejsou zajištěny dopravní podmínky, dostatečná pozemní komunikace, rovněž není vyřešeno parkování vozidel hostů ubytovaných v penzionu, protože, jak se mohl sám prvoinstanční orgán přesvědčit, prostory ve dvoře tak, jak uvádí pan M., jsou zcela nevyhovující apod. Vzhledem k tomu žalobce žádal prvoinstanční orgán, aby přezkoumal, zda je ve veřejném zájmu, aby byl v prostorách shora uvedených zřízen penzion pro cca deset lidí. Žalovaný namítá, že nelze předjímat, že klienti budou parkovat na veřejném prostranství, ale tato skutečnost je více jak zřejmá, neboť nikde jinde možnost parkování není“*.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že *„pro danou lokalitu je zpracována územně plánovací dokumentace a předložený záměr je s touto územně plánovací dokumentací v souladu, je tedy i v souladu s veřejným zájmem a vyhovuje obecným požadavkům na využívání území“*.

Bylo tedy na žalobci, aby s ohledem na ochranu svých vlastnických práv tento závěr eventuálně konkrétními žalobními námitkami opřenými o konkrétní ustanovení územně plánovací dokumentace či naplnění konkrétních obecných technických požadavků na výstavbu rozporoval. Soud žalobce v této jeho povinnosti vlastní aktivitou zastoupit nemůže, tj. je nepřípustné, aby za žalobce dohledával eventuální nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

Nerozporoval-li žalobce závěr správních orgánů o souladu umístění stavby s územně plánovací dokumentací a obecnými technickými požadavky, nelze zákonnost umístění stavby zpochybňovat holým konstatováním, bez souvztažnosti s přímým dotčením vlastnických práv, o tom, že je stavba „nalepena na stavbě sousední, kde již několik desetiletí je zemědělská farma a chov dojnic, že v obci není kanalizace a vodovod, dostatečná komunikace či možnost parkování“.

Stejně nedůvodným je i tvrzení žalobce o tom, „zda je ve veřejném zájmu, aby byl v prostorách shora uvedených zřízen penzion pro cca deset lidí“. Otázka, zda je umístění stavby vhodné či nikoli, není otázkou, kterou by byly správní orgány oprávněny jakkoli řešit, zvláště pak za situace, kdy je umístění stavby v souladu s územně plánovací dokumentací. Správní orgány se v územním a stavebním řízení zabývají otázkou, zda je umístění stavby a stavba možná, s ohledem na podmínky stanovené pro její umístění a vlastní stavbu a s ohledem na ochranu vlastnických práv účastníků řízení, nikoli otázkou, zda je umístění stavby vhodné.

VI.

Rozhodnutí soudu.

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.

Náklady řízení.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 28. května 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová